

ולא עוד, אלא בפתח של משפטן לאה (לחוין) יצאה החוצה, והכונסה את יעקב בפתח שבוחן טרם שיבגנס למשפטן רחל. מה הטעם? כדי שלא תאמר דבר לפני רחל, ולא תחציף קמי אהבתה. ולא עוד, אלא אמירה לאה, אם יכנס יעקב למשפטן רחל, אין דין להוציאו ממשם, משום לכך הקדים מה בחוץ.

ובכל זה למה? אלא שروم הקדש התעוררה בלאה, וירעה שפל השבטים העליונים היללו, כלם קדושים, יצאו ממנה, ורחקה השעה בחביבות לקודוש ברוך הוא, ומושום לכך קראה להם שמות בסוד החכמה. רבינו חייא ורבינו יוסף היו הולכים בדרכם. אמר רבינו יוסף לרבי חייא, בכל פעם (שאנו) הולכים בדרכם וועסקים בתורה, הקודוש ברוך הוא מריחיש לנו נסים, ובעת פנינו הוא ארבה לנו, נתעסק בתורה, וקדוש ברוך הוא יתחבר עמו.

פתח רבינו חייא ואמר, (שםות יט) בראשון בארכעה עשר שר יומם לחידש בערב תאכלו מצחה, וכתווב (דברים טז) שבעת ימים תאכל עלייו מצחה לחם עני. לחם עני כתוב. בפרק הנה התעוורו בו החברים.أكلם בא ראה, כסחיו ישראלי במצרים, היה ב בראשות אחירות. בשרצה הקודוש ברוך הוא לקרב אותם אילין, נתן להם מקום של לחם עני, לחם עני. מי העני? זה דוד לפך, שפתות בו (תהלים פז) כי עני ואביוון אני.

ולחם עני היה נקרא מצחה, נקבה בליל זכר היא עני. התקרכו למתה בהתחלה. פינן שקריבו אותו יותר, הכוيس אותו הקודוש ברוך הוא ברגנות אחירות, והתהבר

ילא עוד אלא פתח משפטן דלאה (לבר), נפקת לבר, ועינית ליה לעקב בפתח דלאה, עד לא ייעול למשפטן דרחל. מאי טעמא, בגין דלא תימא מלה קמי דרחל, ולא תחציף קמי אהבתה. ולא עוד, אלא אמרה לאה, אי ייעול יעקב במשפטן דרחל, לאו דין הוא לאפקיה מתקמן, בגין לכך אקדימת ליה לבר.

ובכל hei למה, אלא לא רוחא דקיידשא אתערת בה, וידעעת דכל הגי שבטיין עלאין, כלחו קידישין, יפקון מנה, ודקחת שעתא, בחביבותא לךידשא בריך הוא, בגין לכך היא קראת לוון שמחן, בריך דחכמתא. רבוי חייא ורבוי יוסף, הו אזייל באורחא, אמר רבוי יוסף לרבי חייא, בכל זמנא (לאנו) דאזיילנן באורחא, ולעינן באורייתא, קדשא בריך הוא מריחיש לוון נסין, והשתא אורחא דא אריך לוון, נתעסק באורייתא, וקדשא בריך הוא יזדייג בהדרן.

פתח רבוי חייא ואמר, (שםות יט) בראשון בארכעה עשר יומם לחידש בערב תאכלו מצחות, וכתויב, (דברים טז) שבעת ימים תאכל עלייו מצחה החאי מלה אתערו בה חביבה. אבל תא חי, פד הו ישראל במצרים, הו בירושטא אחרת. פד בעא קדשא בריך הוא לקרבא לוון לגביה, יהב לוון אמר דלחם עני. לחם עני, מאן עני. דא דוד מלפנא, הכתיב ביה (תהלים מו) כי עני ואביוון אני.

ונαι לחם עני אקיי מצחה, ניקבא בלאי דכירא, מסכנתא חוו, אתקיריבו לגביה מצחה בקדמיתא, בגין דקריבו לוון יתיר, עייל לוון קדשא בריך הוא בדרgin אתרגין,